

4. 12. 2022

Alchymie slova a vědomé řeči

Ve světě, složeném ze slov a vět, je slovo symbolem tvůrčího procesu. Verbální svět, to je nestálost v pravém smyslu slova. Popsat svět všeobsáhle je věcí neuskutečnitelnou. Mnoho slov již je vetkaných do světla, do podvečerního vánku nebo ranní mlhy, nespočet slov bloudících vesmírem, nespočet slov prolévajících zem a usazených v jádru planety. Přemíra slov a informací, reklamních spotů a hesel, nesrozumitelná slova zákonů, slova rozsudků, slova o vině, výchovná nebo hypnotizující slova na nás působí, jako bychom se ocitli mezi mlýnskými kameny. Slova způsobující neporozumění nejsou vinna, na vině není samotné slovo, ale přidaná hodnota vyvěrající z lidské mysli. Snažíme se něco vysvětlit, ale v použitých slovech nikdy nemůže být obsaženo všechno. Říká se, že cesty osudu jsou nevyzpytatelné. Svět je fenomenální mozaika, ze které chápeme jen malou část. Podivná hra. Neznámé souvislosti. Skryté vazby, neznámé principy, předurčenost. Neobyčejný sled událostí. Pouhé náznaky ve světě, kde je možné vše, co si dovedeme představit. Podezřele se opakující shody náhod. Zvláštní chyby v matrixu. Pojmy neříkají vše, jen registrují úroveň lidského poznání. Jediné slovo je možné rozvést mnoha směry. Vezměte si například slovo strom a napište báseň nebo povídku. A co teprve slovo vesmír, rozvinutím slova vesmír bylo napsáno mnoho knih.

Slova nemohou vystihnout cíl, mysl člověka může zůstat uvězněná v proudu vlastních monologů, pokud nebude vnímat slova jako cestu, jako prostředek k životu. Léta inspirujícího bádání nejsou ztraceným časem. Přestože vrátit se na počátek není jen tak, nevíme jistě, co si počít s časem předcházejícím počátku všech věcí. Zrovna tak netušíme, kdy všechny věci pomínou. Snažíme se, aby nic nebylo ponecháno náhodě. Toužíme hledat smysl, protože časomíra života zahalená do nudy a omrzelosti nás děsí. Hledání smyslu nemá konce. Je to

zrcadlové bludiště života, co nás nutí hledat smysl. Představy o smyslu nás mohou posednout, přinejlepším jen bezúčelnou nejistotou. Na druhou stranu ale řekneme-li, že smysl je malichernost, potom tato malichernost může mít velice smutnou, skrytou tvář. Subjektivní svět nemusí být v souladu se světem objektivních věcí. Pokud má vše rub a líc, co je lícem, a co je rubem nesmrtnosti, je otázkou stejně tak děsivou jako nesmyslnou.

Životní příběhy prosvítají v očích, ve tváři, v pohybech, v barvách aury. A také v řeči. Tím není myšlena pouze hlasitá samomluva, nebo chvíle, kdy mluvíme ze spaní. To, jak člověk mluví, včetně neuvědomělých gest, dotváří obraz o jeho (momentálním) duševním náboji. Pro vědomou řeč je důležité ve správnou chvíli mluvit, slovo doprovodit vhodným gestem, a v pravou chvíli mlčet. S vnitřním tichem rezonuje skromnost, smíření, naděje, odhodlání. Síla slova je spojena s dechem, dech dává slovu živost, která posouvá vyslanou ideu a sílu slova na astrální sféru. Pokud je člověk obdařen slovem a řečí, pak by jeho promluva měla být dokonalým magickým projevem, spojeným s koncentrací, například na výraznost vydávaného zvuku. Mluvit můžeme šeptem, tiše, nahlas, křičet, zpívat, s výslovností zřetelnou nebo nezřetelnou. Ve slově hovořit jako by znělo nadšení z vnitřního ohně.

Řeč může být plná trivialit, nepodstatných banalit. Řeč, která nevyžaduje náročné myšlení, je plytká, chudá, nezajímavá, to ale neznamená, že je pro život nepotřebná. Povídání chudé ve svém obsahu, a tak říkajíc o ničem uvolňuje napětí, mírní nervozitu, sblíží během náhodného setkání osoby, které se teprve poznávají. Plytká řeč může poukazovat také na lenost, nezájem, může souviset s bezúčelnou činností. Myšlení může být ztřeštěné a řeč šťavnatá. Jsou-li myšlenky líné, řeč je příliš suchá. Kostrbatá řeč je zase obrazem vnitřního neklidu a chaotická mysl produkuje řeč bez smyslu. Být posluchačem je někdy tak náročné, že vypneme své slechy, a představujeme si, jak se ty víry zmatku vrací přednášejícímu zpátky do jeho

hlavy. Někdy si můžeme chtít nechtě všimnout, že hodně toho o nepodstatném namluví ten, kdo před vším zavírá oči a nechce nic vidět.

A co teprve věčné bédování. Bédovat a pořád dokola mlít svou to je bezútešná mluva, cokoli pronesete ve snaze nespokojeného mluvku utěšit nemá prázdný význam, možná kdybyste v tu chvíli promluvili tatarsky, tak si toho dotyčný ani nevšimne. Mluvení nebo řeč může být také nudná, nesnesitelná, posměvačná, ponižující, obzvlášť pokud ten, kdo mluví, nemyslí. Ať je to tak nebo tak, vše je v určitém smyslu v pořádku (nic se neděje náhodně), ne každá řeč musí být moudrá. Což na druhou stranu není tak úplně v pořádku uvážíme-li, že duše národa musí být někdy hodně smutná, protože významnou součástí duše národa je rodná řeč, mateřština, kterou zastihují cizí slova.

S čistotou mluvy souvisí uvědomění, že slova vyhrabaná z „mentálního smetiště“, v podobě vulgárních výrazů, jsou odpuzující. Slova nevstřebáváme obyčejným způsobem, vnímáme také energii v jejich jemnohmotném pozadí. Slova mohou znít povzbudivě, hřejivě, vzletně, prázdně, medově, lepkavě nebo jízlivě. Slovy se domlouváme, ochraňujeme, bráníme, vymezujeme své hranice, nejlépe slovy doprovázenými vnitřní představou. Slova, zvuková podstata slov, rytmus myšlenek a silová pole myšlenek jsou mocnou ingrediencí alchymie života, nejvíce používaná slova zrcadlí to, jaký vztah máme sami k sobě. Slova, určená těm, kdo naslouchají, působí v čase a pozitivně působí na formování života, my sami slovy a svou řečí každý den působíme na své okolí a slova působí na nás. Zajímavé je také silové, energetické pole psaného slova. Moudrost nespočívá pouze v vážnou řečí, je skrytá také v žertu a dobrém vtípku, v řeči mýtů a pohádek. Někdy se nám může zdát, že slova vytištěná v knize spolu rezonují, (nejsou-li příliš prchavá). Možná spolu dokonce komunikují, každá kniha má vlastní frekvenci vědomí související s jejím energetickým polem.

Mysl člověka je nástrojem mocným a sebejistým. Dokáže se zabývat jak láskyplnou posedlostí, pocity vrcholného štěstí, tak i uhranutím nebo očarováním. Pokaždé když na někoho myslíme, probíhá energetický kontakt, aniž by o tom někdo druhý musel vědět. Ne vždy je potřeba slov, pouhá hypnotická síla myslí některých osob, pokud nasloucháme klamavému našeptávání jejich vnitřních stínů, nám může způsobit uhranutí. Mocná síla slov se skrývá především v zaklínání, kletbách a uřknutích. Uřknutím je například i vědomá pomluva. V kletbách se může zrcadlit pocit nespravedlnosti. Kletba může být spontánní nebo promyšlený, vědomě vyřčený negativní program, o kterém adresát zpravidla nemusí vůbec nic vědět. Slova pronesená v okamžiku velkého psychického pohnutí mohou (nechtěně) získat energii kletby. Síla kletby, magická síla pronesené myšlenky, nemá jinou možnost než energii slov a prudkých emocí proměnit ve skutečnost. Schopnost být imunní proti uhranutí není dána každému. Nejtěžší ze všeho je zvládnout okamžité kouzlo uhranutí z očí do očí. Silné energetické pole se vznáší také kolem pověřeného zaříkávání, zažehnávání, modliteb a duchovních manter.

Některé myšlenky je dobré nechat uzrát. O svých plánech a o tom, na čem nám záleží nejvíc se vyplatí mlčet. Jména jsou také slova, vše, co je pojmenováno ožívá. Za velikášskými slovy ne vždy jdou také činy. Někdy mluvíme o stejných záležitostech, ale každý jinou řečí. Rty se pohybují, oči odzírají a mysl si přebírá, co bylo řečeno. Z neuvážené spleti některých slov je nemožné se vymotat. Pokud lžeme, hřešíme slovem. Pronášíme sliby, které neměly být nikdy dodrženy. Je mnoho slov, která odkládáme na neurčito. Zbožňujeme, analyzujeme, kalkulujeme. Někdo velmi rád poslouchá sám sebe, někdo zas musí mít poslední slovo, musí mít vždy pravdu. Neradi vzpomínáme na ta nejtěžší slova, která jsme kdy museli pronést. Kdo se cítí být bezmocný zmocňuje se hrubých, ostnatých slov. Nebo se potýká se slovy, která nemůže říct nahlas, a tak je polyká. Jednoho krásného dne přijde okamžik, kdy (předstíraný) klid exploduje. Stačí poslední třešnička na

dortu a krutá slova ze sebe vyplivne hlava nehlava. Vyřčená (zraňující) slova nejde vzít zpátky. Rozčilený člověk si nevšimne masky padající ze své vlastní tváře, nové grimasy přihlížejícímu obecenstvu odhalí, jaká životní komedie nebo drama se právě odehrává.

Programování budoucnosti myšlenkou a slovem si zasluhuje pozornost a povědomí o tom, že osud není nesmlouvavý. Pokud přijmeme varování, nepříznivou předpověď, máme svou mysl provést takové korekce, aby se varování nenaplnilo. Pozitivní myšlenky mají sílu zkorigovat energie mentálních a emocionálních polí a následně i vývoj předpokládaných událostí. Lidská mysl má schopnost vytvořit silný záměr a negativní předpověď může být anulována. Jemný švel tichého hlasu duše na nás působí z vyšší úrovně, doléhá k nám v podobě tušení věcí příštích. Magické konání v podobě mentálních rituálů se odehrává tady a teď, ale jejich význam, spojený s imaginací a s kvantovými změnami v čase a prostoru, působí mimo viděnou realitu. Pozor si však musíme dát na bezvýznamnost mnoha a mnoha slov, které používáme ke „stavění vzdušných zámků“. Pozitivní myšlení je skvělá věc, nepříjemné ale je, pokud si svou mysl spleteme se „zvonkovou zahradou“, kterou dokáže smést nepředvídatelnost divokých bouří. Zvláštní okamžiky zažíváme, když se snažíme slovy proniknout do nadsmyslového světa, a nakonec si uvědomíme, že portálem do vyšších světů je hluboké uvolnění, vnitřní klid a vnitřní ticho.

Nejrůznější zvuky se vznášejí éterem, prostor je přeplněný lidskými hlasy, hlasitostí reklamních výzev, všude znějícím informačním patosem. Nesourodé zvuky označujeme za kravál, rámus, hřmot, rušivý zmatek nebo chaos. Hlukové znečištění je závažný problém stejně jako znečištění světelné. Některé zvuky jsou natolik rušivé, že pronikají hluboko do lidské mysli i za její hranice. Ničivý potenciál nadbytečného hluku může dávat prostor myšlenkám, které nenápadně vedou k vnitřní destrukci. Proto tak rádi pronikáme do sfér povzbudivého,

konejšivého světa vnitřního ticha. Obzvlášť pokud postrádáme čas na mlčení. Máme-li na srdci úctu k domovu, snažíme-li se cítit posvátnost vlastního příbytku, potom přes práh domu nepřenášíme nedobré věci, vnější rušivý zmatek, špatné myšlenky, energii ostrých slov, hádek nebo pracovních problémů ponecháme za prahem domu.

Protipólem řeči je mlčení. Umět spolu mlčet je umění, v mlčení je skrytá plnost (bytí i prázdnoty), důvěra a souznění. Pokud máme den ticha, kdy ve své samotě nemluvíme a jen mlčíme, sami na sebe působíme vnitřní řečí. V případě tichého nemluvy, kterému se mluvit nechce, si můžeme všimnout, že je svým okolím o to víc pozorován, pozornost je zaměřena obzvlášť na nevědomou řeč těla. Pokud se nám ale nechce mluvit nikoliv proto, že bychom neměli rádi slova, ale protože rádi k sobě necháme slova přicházet a rádi nasloucháme, potom je řeč našeho těla vědomá a v klidu si užíváme i to, že jsme pozorováni. Opravdové naslouchání je nemožné bez souznění s vlastním vnitřním tichem a s vědomou pozorností k neverbálním projevům. Pokud jsme schopní řídit svou mysl, potom jsme také schopni vnímat energii fyzického a mentálního těla.

Zasvěcenec tajných nauk, alchymista své doby, magická tajemství neprozrazuje, a to z důvodu možného fanatismu týkajícího se touhy ovládat hmotu, ovládat manipulaci s hmotou. Nevědomost snadno přivodí kontakt s něčím zlověstným, co nepochází z mysli ani z hmotného světa. Zasvěcenec dnešní doby může být posedlý touhou ovládat lidskou mysl, tento fanatismus zdá se být stejně nebezpečný. Je třeba mít se na pozoru, žijeme v magické době, ve „věku kouzelníků“ posedlých snahou ovládnout lidskou mysl.

Rebeka Sprinncová

<https://www.psychologiechaosu.cz/>

